

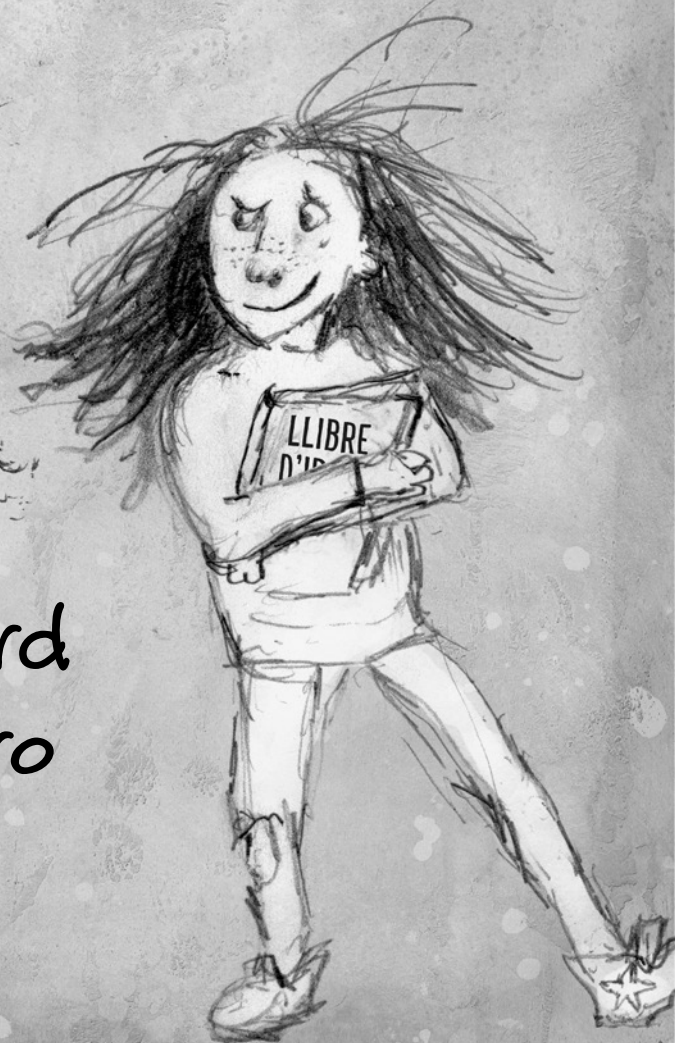
Aquesta història té quatre
herois.

Quin serà el vostre favorit?

K2 O'Hero

Izzabird
O'Hero

Theo Smith

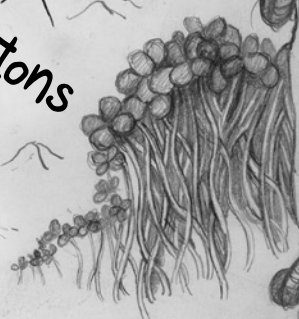

Mabel
Smith

Mina de diamants

GRAN DESERT
SENSE ACÀCIES
el món
d'EXCELSIAR

EL

BOSC

Mar de creïxens

l'Abhor

DE Rorghast

Riu de foc

COMPTE!!!

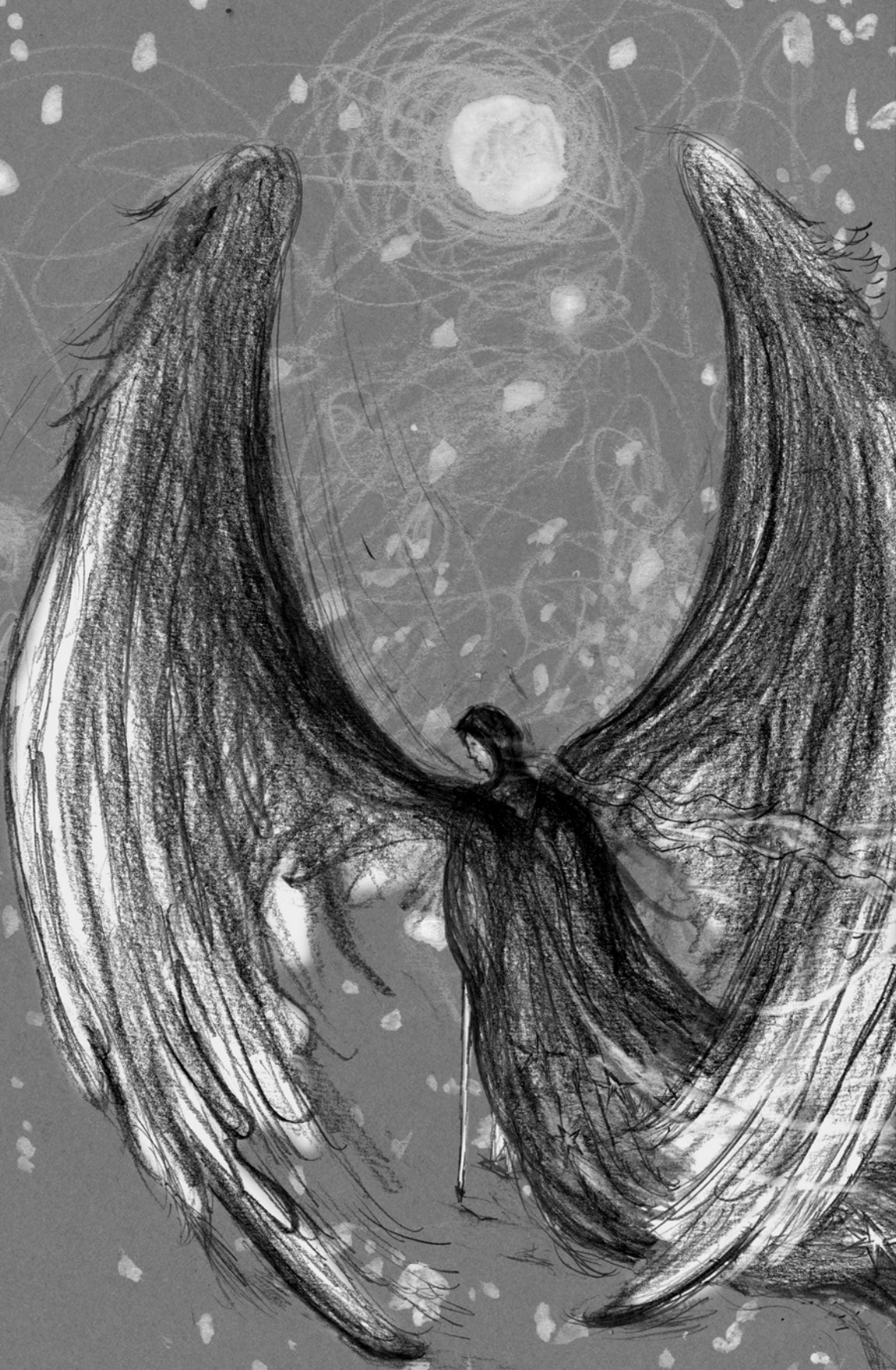
presó de l'Abhorrorghast

TERRA

DE

NINGŪ

Llac d'epèjat

Jo soc la narradora

Tinc dues ales grosses i fosques, amb les quals puc volar a través del temps, l'espai i les galàxies.

Amb els ulls veig l'interior de les persones.

Pugeu a la meva esquena, infants, però agafeu-vos fort, perquè soc VELOÇ.

Els forats negres NO m'espanten.

Puc encongir-me fins a ser petita com el cap d'una agulla. O eixamplar-me tant com l'univers.

Arrapeu-vos fort, mentre salto de planeta en planeta.

Heu vist la meva capa estrellada?

Fixeu-vos com brilla! És enlluernadora.

No us refieu gaire de mi. Soc imprevisible, brusca, us duré a mons plens de perill. Faig veure que vaig a una banda i, aleshores, canvio d'opinió i us faig anar allà on no voleu anar.

Mireu!

Amunt, més i més amunt, faig un gran salt i sortim d'aquest món. Aquí l'oxigen és escàs. Amb prou feines n'hi ha perquè els humans hi puguin sobreviure!

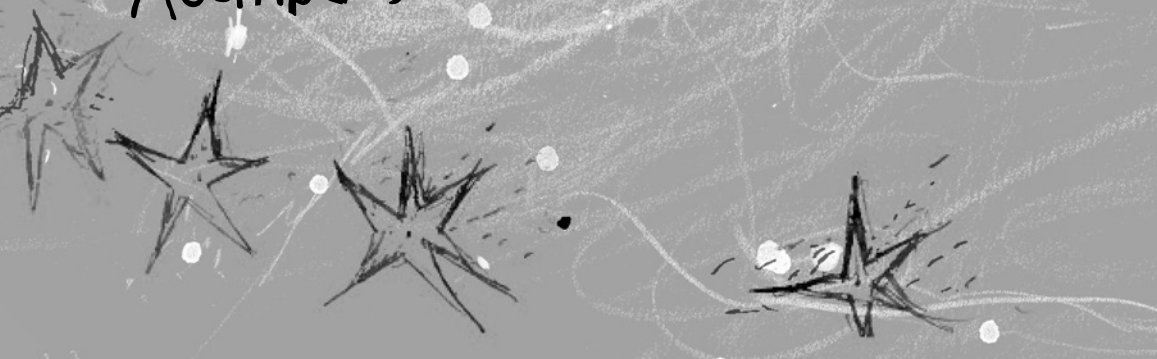
Quant de temps podríeu aguantar la respiració?

Aquesta és una història ben bé d'un altre món.

Aquesta és una
història
ben bé d'un altre

Món ...

Acompanyeu-me!, Si sou valents.

Seguiu les pistes i el camí us durà a qualzevol lloc.

obremons...

*Au, acompanyeu-me si sou valents,
endinsem-nos en mons nous i imponents.*

*Al cel he traçat una marca
amb la vella espasa d'un pirata.*

*Veieu el món que es dibuixa
a l'altra banda de la pàgina?*

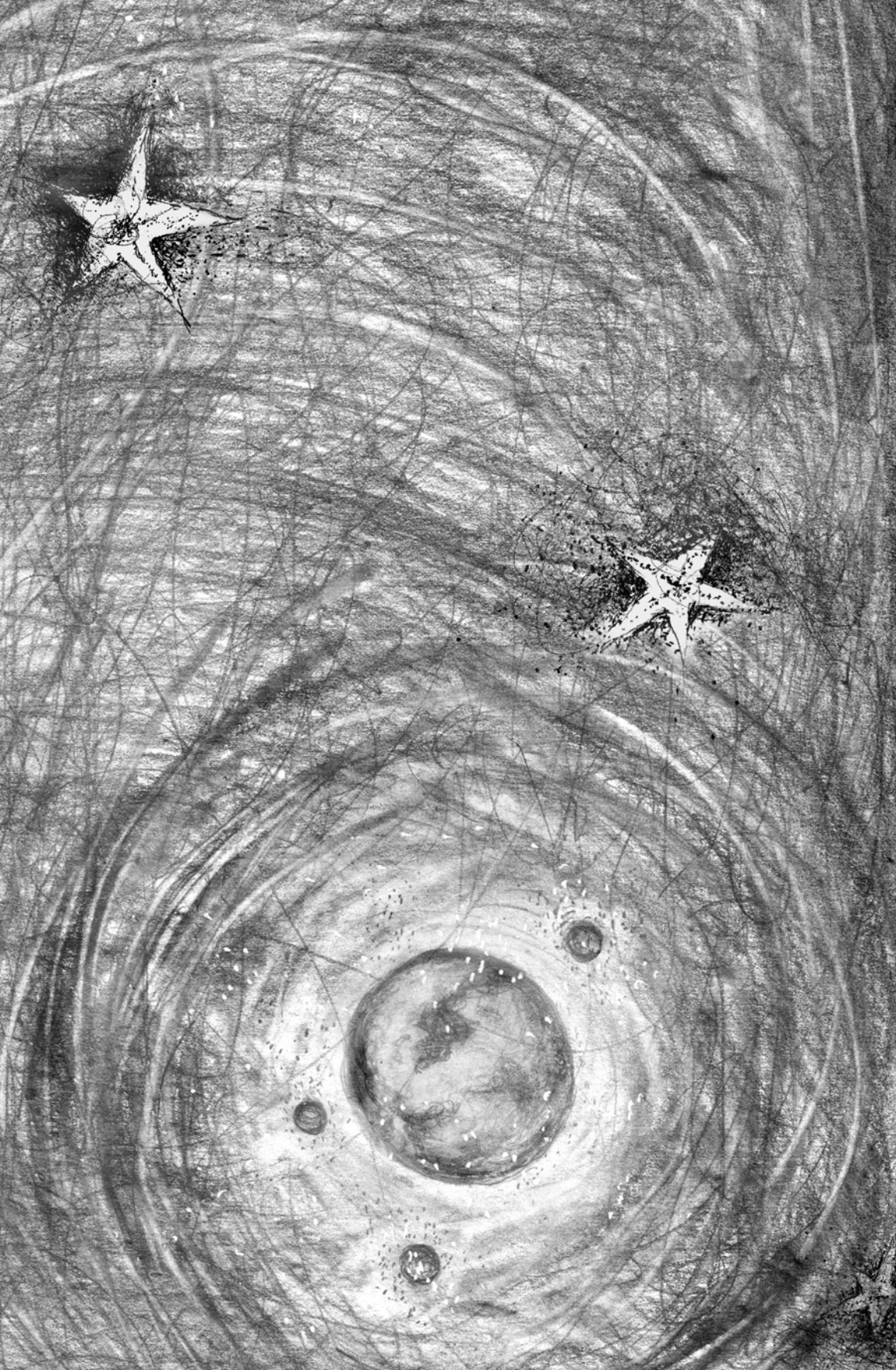
*Allò permanent es desfà davant vostre mateix
i, tot seguit, darrere, apareix
un nou mapa on clarament
n'hi havia un altre anteriorment.*

*Potser hi trobeu una tomba o bé un tresor enterrat
per a cadascun dels desitjos somiats.*

Sereu sempre vosaltres i, alhora, us convertireu en uns altres.

Atureu-vos un moment:

us imagineu com deu ser aquest món diferent?

IMAGINEU...

Imagineu un lloc completament diferent de qualsevol cosa que hàgiu vist.

Sé que és difícil. Pensar en un món completament diferent i nou no és fàcil. Sobretot si sou adults i la vostra imaginació està una mica rovellada. Si us serveix d'ajuda, recordeu quan éreu petits; potser us ajudarà a imaginar el món on anem. Aquest nou planeta.

S'anomena Excelsiar i té tres llunes: una és d'un taronja pàl·lid, una altra és d'un turquesa preciós i la darrera és lila i verda. El sol és més vermell que el vostre, i la majoria de serralades són de ratlles, com fetes de caramel. I la jungla... Si la veiéssiu... És tan verda que fa mal als ulls, amb rius que cremen i treuen fum.

Bona part d'aquest planeta està cobert d'un oceà, amb zones negres com la tinta o granes com el vi. Les criatures que hi viuen brillen com les estrelles al cel, mentre neden i creuen les aigües tranquil·lament. Potser reconeixeràs alguns d'aquests animals d'haver-los vist en altres mons de l'univers: balenes, marsopes, meduses... Però en la immensitat d'aquest oceà obscur les meduses poden ser grosses com illes i suren, majestuoses, arrossegant tentacles darrere seu.

També hi ha grans continents, terrenys extensos que van des de deserts erms i polsegosos fins a jungles frondoses i plenes de vida. Alguna serralada talla la jungla, dibuixant una mena de puntuació estranya, amb muntanyes escarpades que arriben als núvols violetes. Hi ha ciutats flotants, sostingudes sobre núvols de gas, poblades per tota mena de criatures que potser creies que només existien als mites. Els gratacels i els arbres s'entrelliguen els uns amb els altres en espiral, les carreteres poden ser rius de foc i els edificis creixen una mica cada dia, com el bambú.

Ara, preneu aire, perquè en aquest planeta hi ha criatures terribles que odien els humans de manera visceral i ensumen la por a quilòmetres de distància. Val més que no crideu l'atenció. Val més que no percebin que sou aquí. Des del moment en què noteu que us comenceu a angoixar, que se us perleja el front de suor, que l'estómac se us remou, calmeu el vostre cor.

AGUANTEU LA RESPIRACIÓ.

Esteu a punt?

Agafeu-vos ben fort al llibre.

Pareu atenció.

Obriu els ulls, netegeu-vos les orelles i estigueu alerta.

Aferreu-vos als cabells del meu clatell.

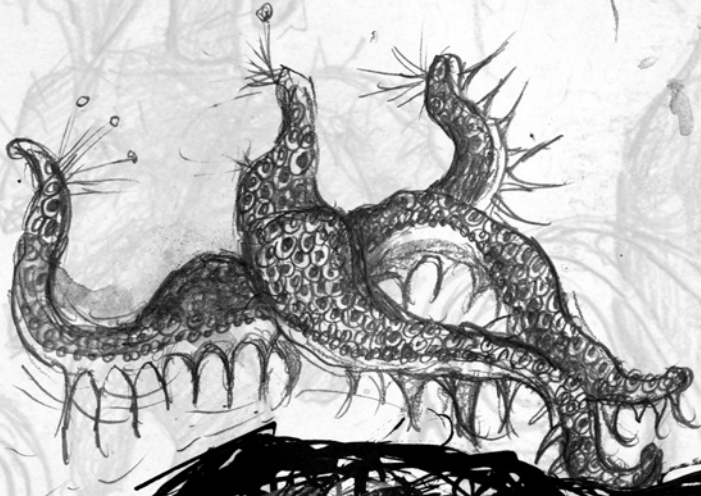
Aguanteu la respiració!

Ens endinsem...

primera
part

Capítol 1.

El noi que fugia

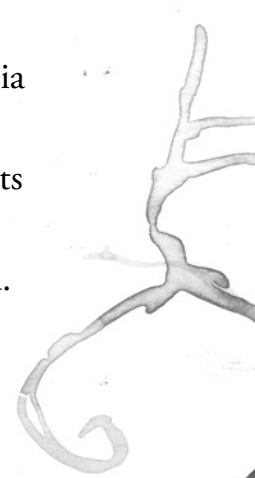
l planeta amb tres llunes,
un noi humà corria
entre l'espessa vegetació
d'una jungla frondosa, el

cor li bategava amb força, el pit li rebotava amb els seus sanglots i estava absolutament petrificat. Es deia K2 (pronunciat *ca dos*) i era un noi com qualsevol altre. Prim com un secall, esgarrinxat per tots costats i amb la roba feta a tirs. Tenia les ulleres tan ratllades que amb prou feines veia on posava el peu.

En K2 feia bé d'estar escagarrinat.

Es trobava al planeta en què els humans eren perseguits i caçats fins a la mort.

Un robot, de la mida d'un gos petit, voleiava amb un brunzit per sobre del noi. Es deia Puck i estava en pitjors condicions que el noi. Una de les seves hèlices s'havia fet malbé, volava de tort i bona part del seu costat dret havia desaparegut. Era un miracle que encara pogués volar.

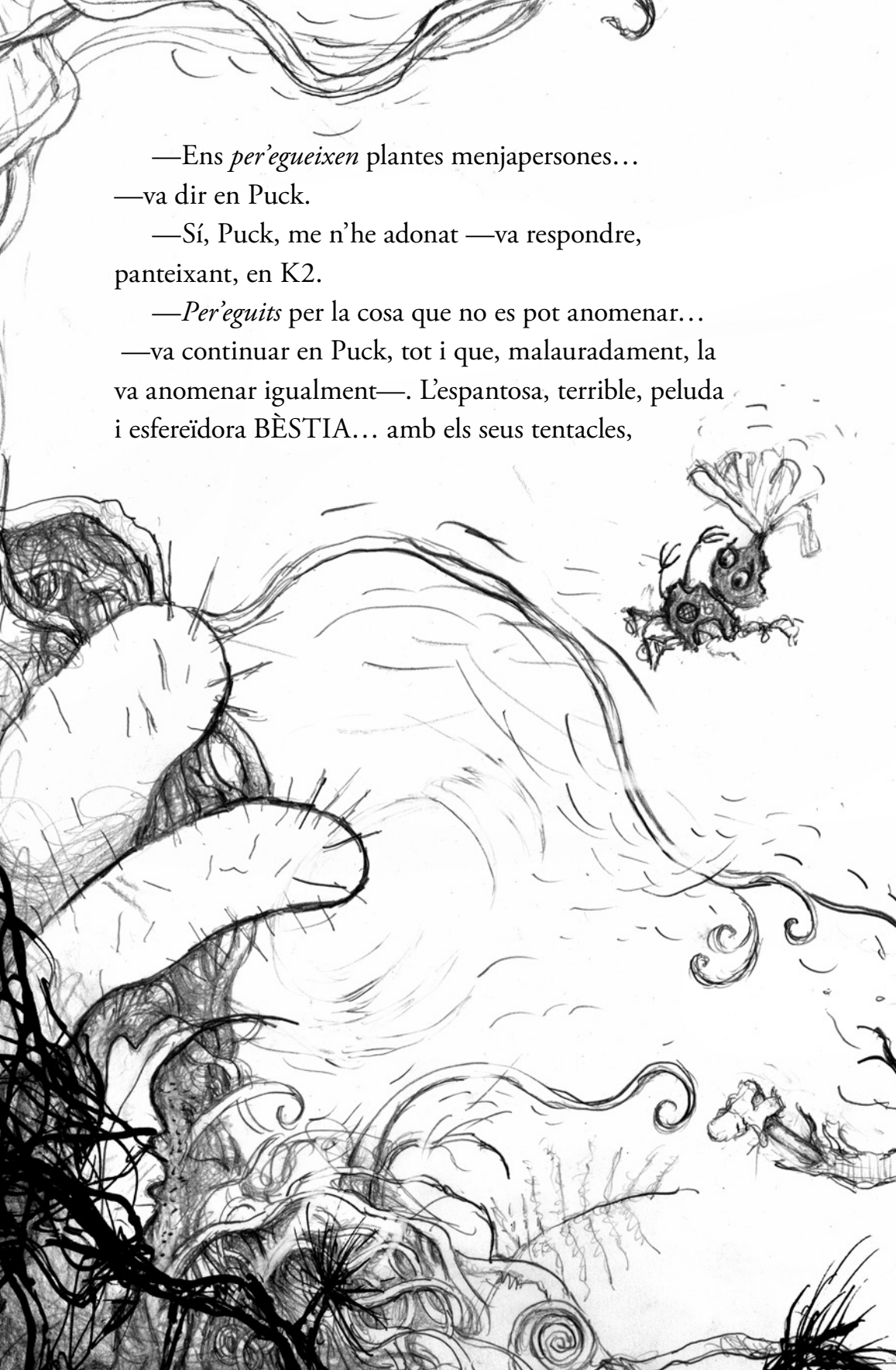
—Ens *per'egueixen* plantes menjapersones...

—va dir en Puck.

—Sí, Puck, me n'he adonat —va respondre,
panteixant, en K2.

—*Per'eguits* per la cosa que no es pot anomenar...

—va continuar en Puck, tot i que, malauradament, la
va anomenar igualment—. L'espantosa, terrible, peluda
i esfereïdora BÈSTIA... amb els seus tentacles,

arpons i les seves... Com es diuen aquestes peces blanques que espeteguen?

—Dents... —va respondre en K2—. Però ja n'hi ha prou, Puck! La Bèstia i la resta de plantes ensumaran la nostra por. Si continues parlant així, cada vegada serà més difícil mantenir la calma...

L'estómac d'en K2 gairebé s'havia fos de por, la vegetació al seu voltant semblava que havia notat el rastre, algunes lianes ja s'havien separat dels troncs dels arbres i s'acostaven cap al noi.

—No... hi ha... res... que... puguis... fer? —va preguntar en K2, mentre una liana serpentejava com si fos una pitó i feia entrebancar el noi. Amb penes i treballs se'n va desfer, la va esquivar i es va posar dempeus, i va continuar corrent coixejant més que abans.

—*Sa's* què aniria bé? —va dir en Puck, amb entusiasme—. Làsers!

—Tens làsers? —va fer en K2 esperançat.

—*Tin'* làsers! —va dir el robot, content de complaure'l.

—Doncs fes-los servir! —va cridar en K2.

—*Tin'* làsers, però... —va admetre en Puck, amb tristesa—, 'm temo que s'han *esbossat* amb la sorra del desert.

Batedora?

«Deu voler dir *embussat...*», va pensar en K2. «Tindria més sentit.»

—Vejam què tinc *per'qui...*

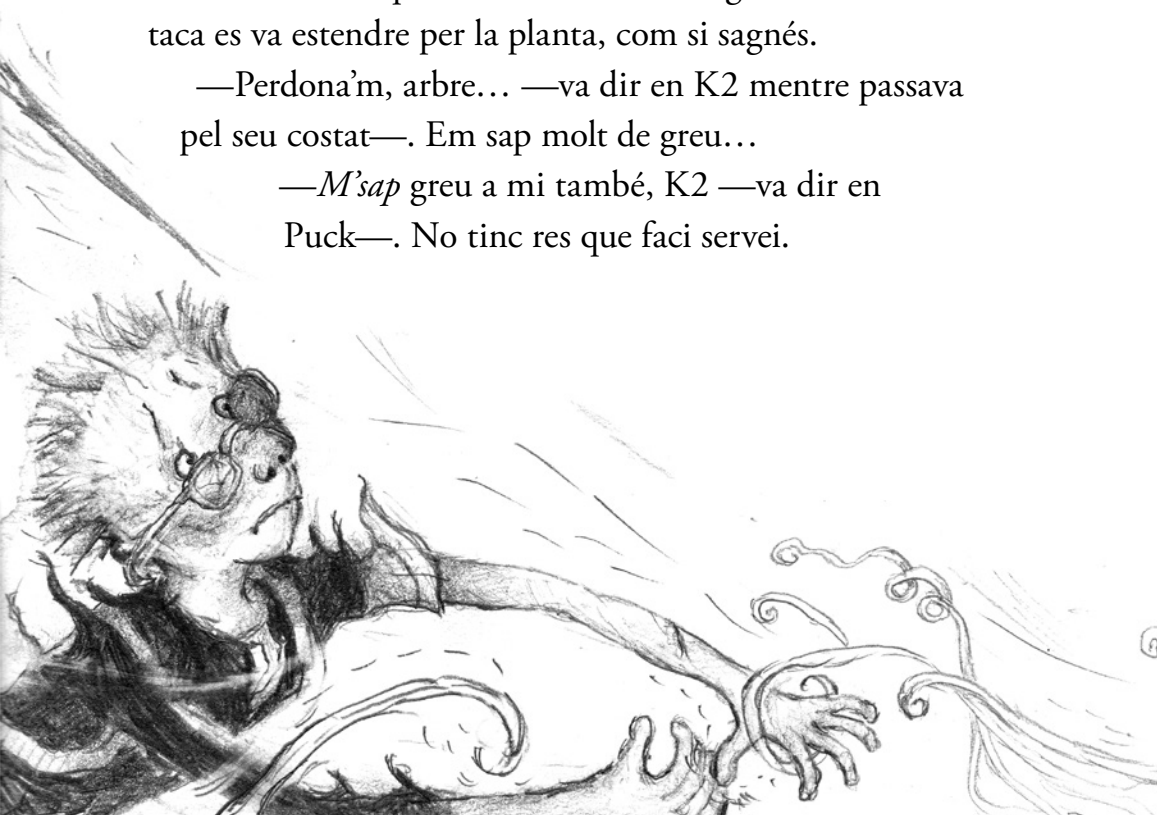
—En Puck va treure un braç robòtic equipat amb tota mena d'estrís, com si fos una navalla suïssa—. Forquilla?... No... Obrellaunes?... No... Cullera de gelat?... No... Batedora?... No...

ZZZZZZZZIIIIIIIIIIUUUUUUUUUUU!

En K2 va esquivar l'arpó que va passar fregant-li el cap i es va clavar al tronc d'un arbre que hi havia davant seu. El tros on havia quedat clavat es va ennegrir de sobte i la taca es va estendre per la planta, com si sagnés.

—Perdona'm, arbre... —va dir en K2 mentre passava pel seu costat—. Em sap molt de greu...

—*M'sap* greu a mi també, K2 —va dir en Puck—. No tinc res que faci servei.

—No passa res, Puck, has fet el que has pogut.

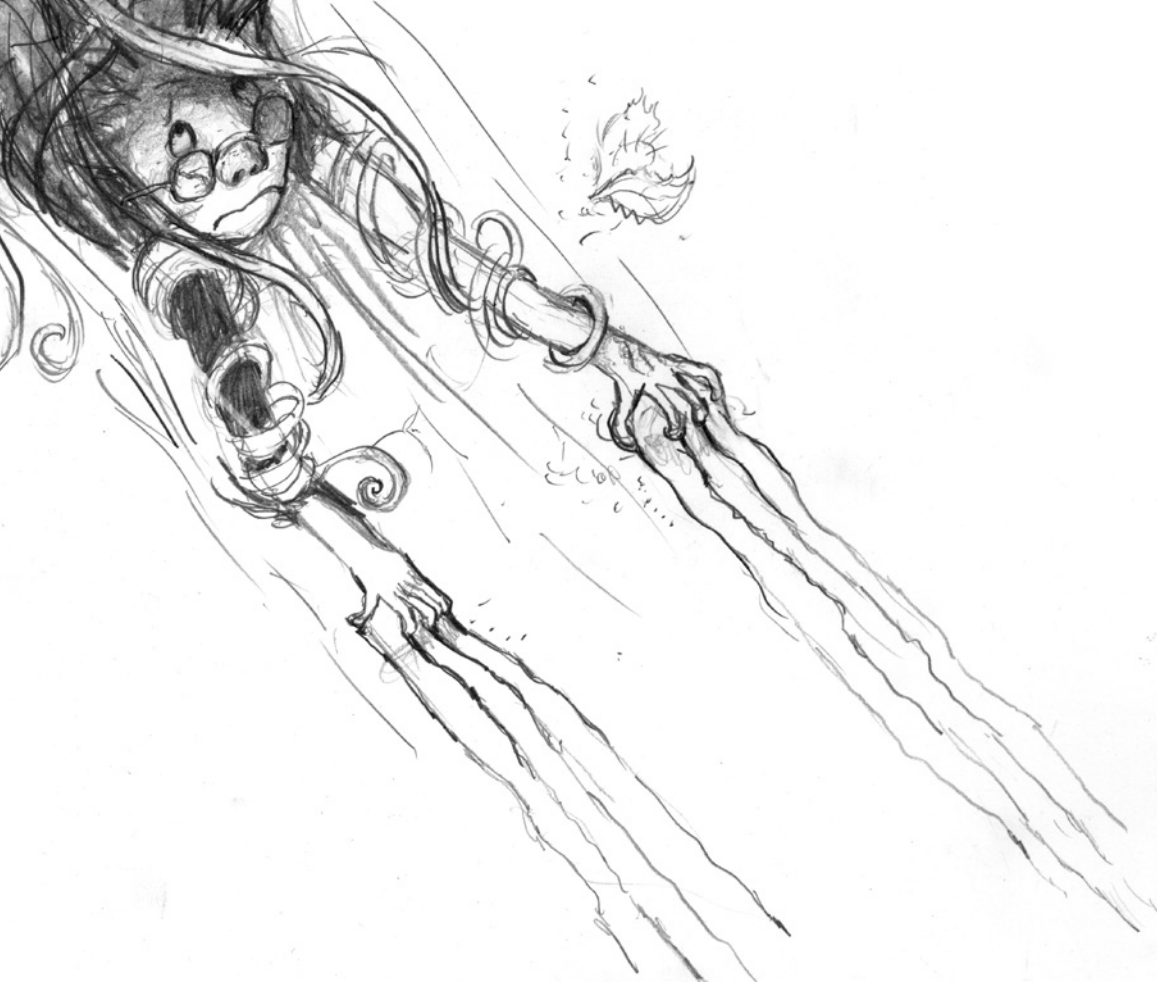
En K2 es trobava en una situació ben galdosa, però també era conscient que el robot es trobava en greu perill.

—Amaga't a la meva bossa —li va suggerir—. En aquest planeta odien els robots tant com als humans. Fica't aquí dins i no facis soroll. Amb una mica de sort no et trobaran. És una ordre, Puck!

El petit robot es va ficar a dins la motxilla. Per més que no els agradin, els robots sempre obeeixen qualsevol ordre.

Una fortor potent i abrasadora els colpia cada vegada més, tenien la Bèstia trepitjant-los els talons. A en K2, aquell tuf li feia pensar en els lleons que havia vist al zoo, feia temps. Aquell, però, era molt més fort i penetrant, havia reemplaçat la memòria del que havia sentit a la gàbia del lleó. Era molt més aterridor.

En K2 va veure com alguns arbres envoltaven l'arbre enverinat amb les seves branques. Se sentia el murmuri de confort, i sabia que sota terra, on no podia veure-hi, també estiraven les arrels entre la terra marronosa. Feia la sensació que d'un moment a l'altre les arrels s'alçarien d'entre el fang i la vegetació que borbollava sota els seus peus i l'agafarien pels turmells.

I si l'atrapaven, no podria escapar-se de la Bèstia.
GGGGGGRRRRRRRAAAAAAAAAAAA!!!

Un rugit poderós va fer retronar la jungla i va sacsejar en K2 com si fos una fulla. El so era eixordador i el va atordir fins al punt que no sabia si fugia de la Bèstia o si s'hi apropava.

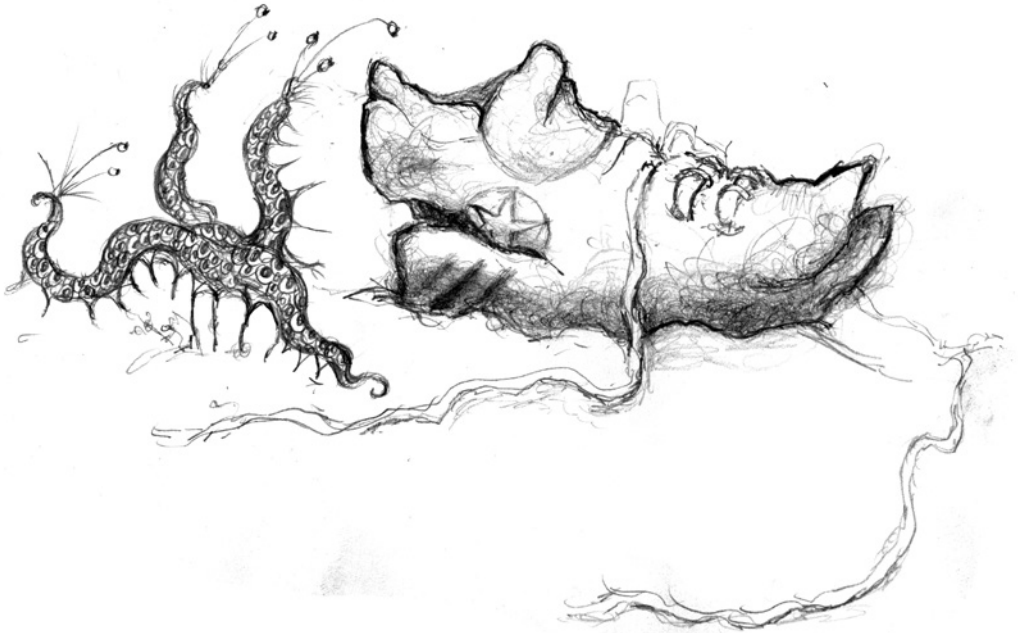
I la Bèstia el va atrapar.

Una planta enfiladissa es va acostar, amenaçadora, al turmell d'en K2 i el va fer entrebancar, i, per més que se'n va deslliurar, aquells instants de dubte van

permetre que una altra enfiladissa s'apoderés del seu altre turmell i va caure de morros a terra. En tan sols cinc segons, tot de troncs i branques gruixudes com cordes l'havien embolcallat...

...i l'arrossegaven pel terra de la jungla per dur-lo cara a cara amb la Bèstia.

De fet, ara m'adono que aquest no és, ni de bon tros, el començament de la història.

*...I no m'estranya que la mare
d'aquest noi tingués mal
de cap permanent..*

*Potser hem començat
una mica massa forts...*

De moment, serà millor que ens calmem una mica, que freneu els batecs aterrits i angoixats que deveu tenir, totalment comprensibles d'altra banda. Deixarem la història en aquest món de tenebres. Esperaré que estigueu més preparats.

En K2, de moment, s'arrossegava cap a ves a saber quin FATÍDIC destí. Mentrestant, us explicaré com i per què era tan lluny de casa.

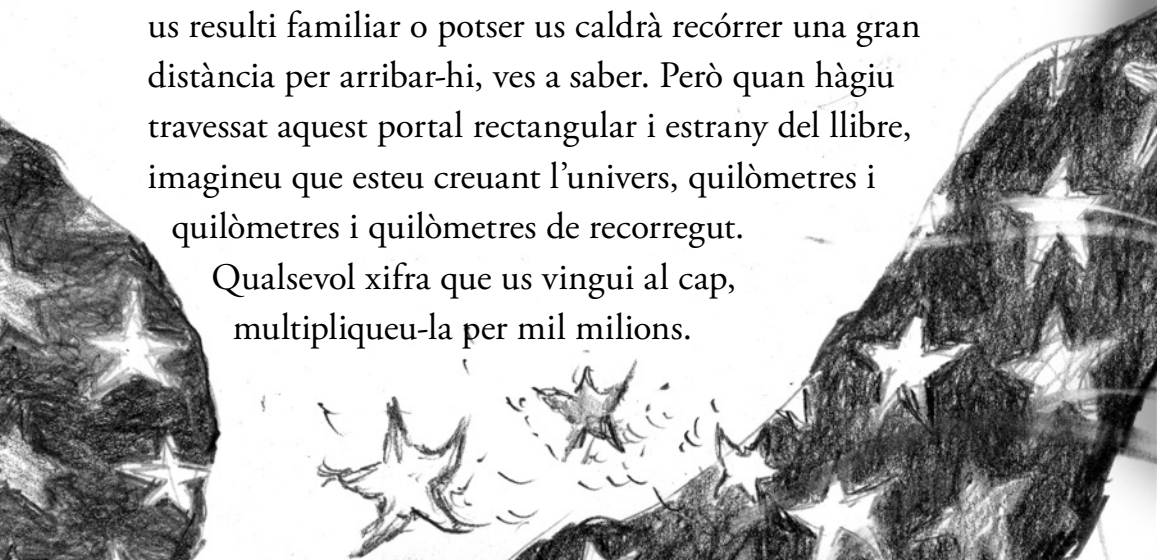
Heu de saber que en K2 era MOLT lluny de casa.

Un segon que consulto ben bé on era a la meva tauleta... Hi tinc una guia oficial amb tots els mons que hi ha a l'univers, sabeu?... A veure... Exacte, això mateix...

En K2 era taaaaaaan lluny que no hi ha prou espai a les vostres habitacions per poder-ho representar.

No sé pas on sou, estimats lectors, podríeu ser, literalment, a qualsevol punt de les nombroses galàxies que hi ha a l'univers. Podria ser que allà on us duré ara us resulti familiar o potser us caldrà recórrer una gran distància per arribar-hi, ves a saber. Però quan hàgiu travessat aquest portal rectangular i estrany del llibre, imagineu que esteu creuant l'univers, quilòmetres i quilòmetres i quilòmetres de recorregut.

Qualsevol xifra que us vingui al cap, multipliqueu-la per mil milions.

Guia oficial a tots els mons de l'univers

ATLES ALTERNATIU DEL GOVERN UNIVERSAL

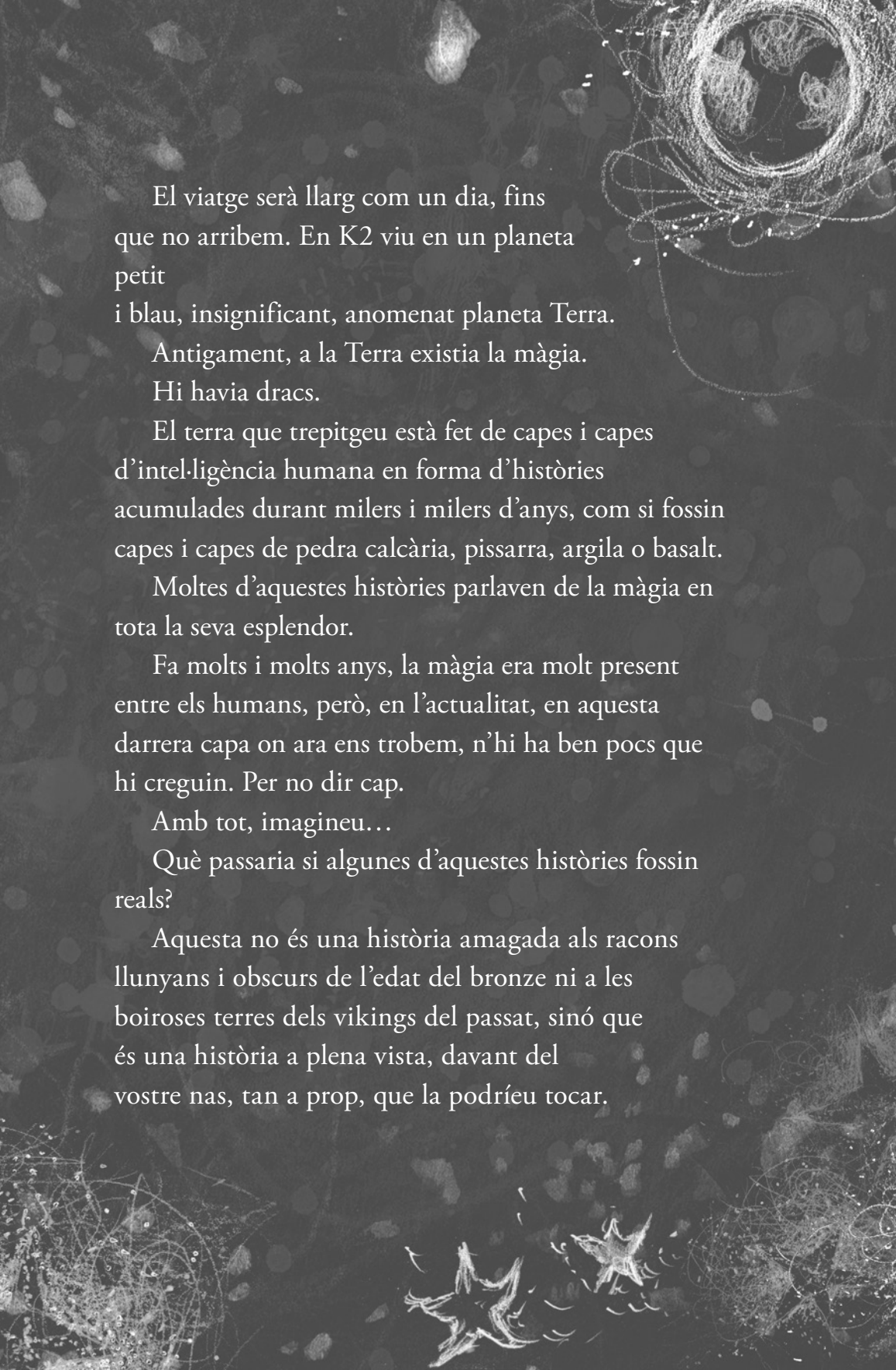

**PLANETA TERRA.
LA MÀGIA HA DESAPAREGUT
DEL PLANETA.
SEGUR?**

PR... OFICIAL
... ATLES

ÇAÇA-RECOM
GRIMM

El viatge serà llarg com un dia, fins
que no arribem. En K2 viu en un planeta
petit
i blau, insignificant, anomenat planeta Terra.

Antigament, a la Terra existia la màgia.
Hi havia dracs.

El terra que trepitgeu està fet de capes i capes
d'intel·ligència humana en forma d'històries
acumulades durant milers i milers d'anys, com si fossin
capes i capes de pedra calcària, pissarra, argila o basalt.

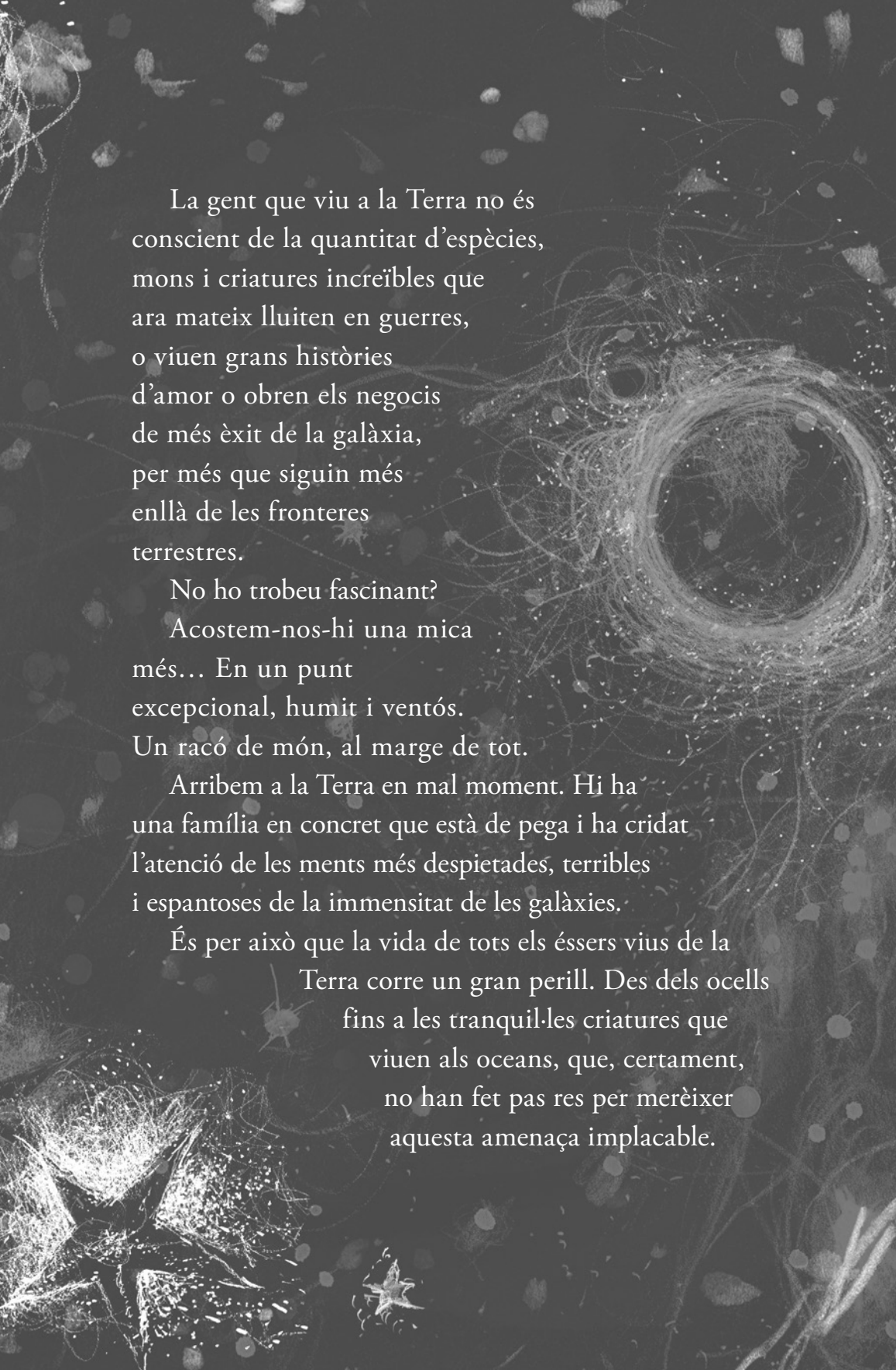
Moltes d'aquestes històries parlaven de la màgia en
tota la seva esplendor.

Fa molts i molts anys, la màgia era molt present
entre els humans, però, en l'actualitat, en aquesta
darrera capa on ara ens trobem, n'hi ha ben pocs que
hi creguin. Per no dir cap.

Amb tot, imagineu...

Què passaria si algunes d'aquestes històries fossin
reals?

Aquesta no és una història amagada als racons
llunyans i obscurs de l'edat del bronze ni a les
boirosses terres dels vikings del passat, sinó que
és una història a plena vista, davant del
vostre nas, tan a prop, que la podríeu tocar.

La gent que viu a la Terra no és conscient de la quantitat d'espècies, mons i criatures increïbles que ara mateix lluiten en guerres, o viuen grans històries d'amor o obren els negocis de més èxit de la galàxia, per més que siguin més enllà de les fronteres terrestres.

No ho trobeu fascinant?

Acostem-nos-hi una mica més... En un punt excepcional, humit i ventós. Un racó de món, al marge de tot.

Arribem a la Terra en mal moment. Hi ha una família en concret que està de pega i ha cridat l'atenció de les ments més despietades, terribles i espantoses de la immensitat de les galàxies.

És per això que la vida de tots els éssers vius de la Terra corre un gran perill. Des dels ocells fins a les tranquil·les criatures que viuen als oceans, que, certament, no han fet pas res per merèixer aquesta amenaça implacable.

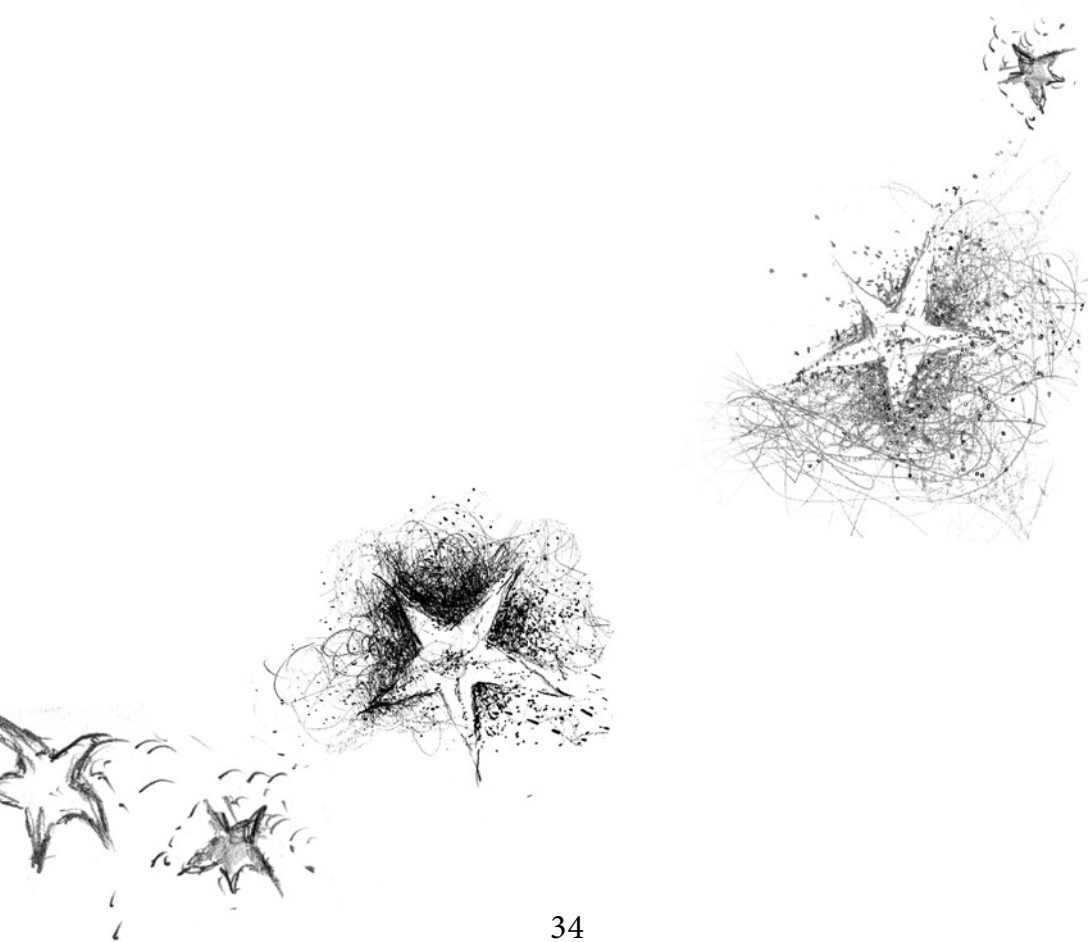
Així doncs, ja veieu que només començar la història la cosa ja s'ha complicat una mica. Sobretot si també ets del planeta Terra i li tens una mica d'estima.

Agafeu-vos a les meves ales.

Ajusteu-vos la gorra de pensar.

Agilitzeu els dits i... coratge, estimats lectors.

Ens endinsem.

ATLES INTERACTIU DEL
GOVERN UNIVERSAL

*Aguantem la respiració.
Ens endinsem...*

